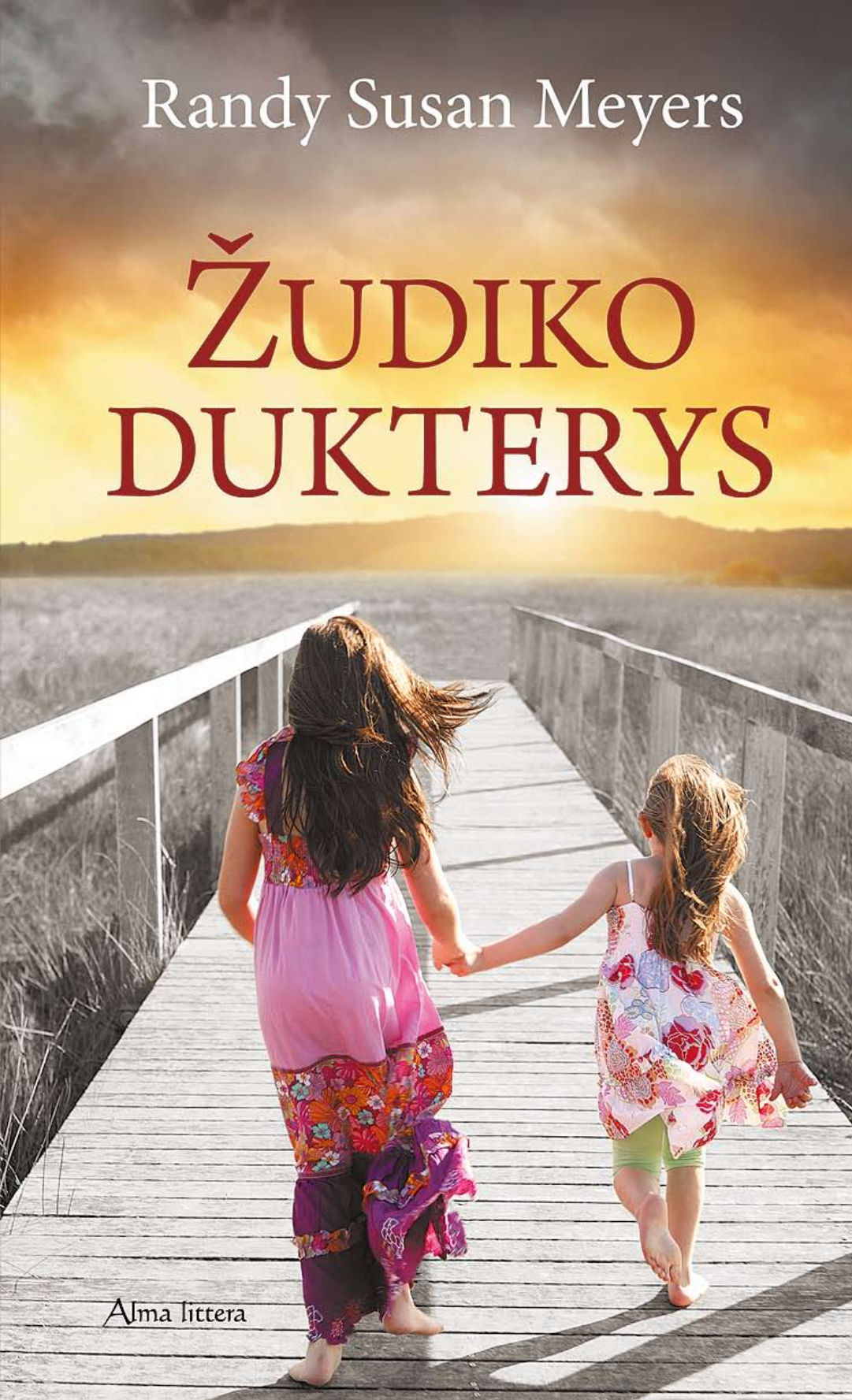

Randy Susan Meyers

ŽUDIKO DUKTERYS

Alma littera

A photograph of two young girls walking away from the camera on a wooden boardwalk. The girl on the left is taller, with long dark hair, wearing a pink dress with a colorful floral pattern at the bottom. The girl on the right is shorter, with long brown hair, wearing a white dress with a floral pattern and green shorts. They are holding hands. The boardwalk is made of wooden planks and has a wooden railing on both sides. The background is a vast, flat landscape under a bright, hazy sky, suggesting a sunset or sunrise. The overall mood is peaceful and nostalgic.

1

Lulu

1971-ųjų liepa

Kai mama paprašė manęs išgelbėti jai gyvybę, nėmaž nenustebau. Jau nuo pat pirmosios savaitės darželyje žinojau, kad ji – anaip tol ne kokia nors makaroniniais karoliais apsikarsčiusi mamytė. Iš esmės mama laikė mane lyg ir savotiška pasiuntinuke ar tarnaite:

Atnešk man pepsio, Lulu.

Paduok sesei pieno prie dribsnių.

Nubėk į parduotuvę ir nupirk man paketį Winston.

Paskui vieną dieną ji pasunkino užduotį:

Neįleisk į namus tėčio.

Tą liepą, kai subyrėjo mūsų šeima, mano seseriai ėjo šešti, o man turėjo netrukus sukakti dešimt, tad mamai tikriausiai atrodžiau kone penkiasdešimtmetė. Iš tėčio, net kol jis dar tebegyveno su mumis, naudos buvo ne kažin kiek. Jam savų rūpesčių pakako. Mano tėvui reikėjo to, ko jis negalėjo gauti, o užvis labiausiai jam reikėjo mamos. Galbūt tuo, kad buvo užaugęs Koni

Ailando šešėlyje, Bruklino fantazijų pasaulyje, ir galima paaiškinti jo silpnybę dailiai mūsų mamos išorei, bet aš taip niekad ir nesupratau, kaip jis galėjo nematyti viso kito. Nebent per nuglaistytą lyg saldainiukas jos paviršių nesugebėjo pastebėti, kaip mirtinai mamą siutindavo, jei bent akimirkos dalį tekdavo paaukoti kam nors kitam.

Mamos ir tėčio barniai buvo nelyginant mūsų namų pulsas. Vis dėlto ligi pat tos dienos, kai mama išspyrė jį lauk, mano tėvas buvo tikras aklos vilties įsikūnijimas. Jis kas vakarą grįždavo namo iš darbo, vildamasis rasti vakarienę ir sulaukti bučinio, ir dar – gauti skardinę šalto alaus; tuo tarpu mamai jo sugrįžimas būdavo signalas imti maištauti prieš savo gyvenimą.

– Kiek valandų per dieną, tavo manymu, aš galiu viena išverti su jomis, Džojau? – vos kelios dienos prieš jam išsikraustant plyšojo mama. Ji bedė pirštu į mudvi su sesute Mere, žaidžiančias stalo žaidimą prie mažiuko plastikinio stalelio, išprausto ankštos virtuvėlės kampe. Mudvi buvome pačios paklusniausios mergytės visame Bruklino, mat puikiai žinojome, kad menkiausias nusižengimas mamos paliepipimams – ir iškart gauni skambų antausį, o paskui ištisas valandas turi kiūtoti dėbsodama į savo kojų pirštus.

– Viena? – tėčiui ant lūpų putojo alus. – Dievuliau, tu gi pusę dienos praplepi su Tine, o kitą pusę – lakuojiesi nagus! Ar bent prisimeni, kad turime viryklę, a? Tai toks daikčiukas su mygtukais ir rankenėlėmis!

Mamos bičiulė Tinė gyveno pirmajame aukšte su penkiais sūnumis ir nedorėliu vyru, kurio milžiniška galva priminė kalvės priekalą. Tinės namuose nuolat kvėpėjo balikliu ir ką tik išlygintais skalbiniais. Lyginimas buvo Tinei tarsi raminamieji. O vyro siautėjimas ją taip išmušdavo iš vėžių, kad ji tolydžio prašydavo mamos atnešti jai nelygintus mūsų šeimos skalbinius. Tinės vyro dėka visi miegojome ant gurgždančių paklodžių ir glotnių lyg atlasas pagalvių.

Aš nuolatos kūriau planus, kaip ištrūkti iš vadinamosios savo šeimos, mat buvau įsitikinusi esanti slapta mūsų šauniojo mero

Džono V. Lindsėjaus atžala: jis atrodė toks protingas, o jo žmona – be galo miela ir subtili; neabejojau, kad ji tai jau tikrai pirktų man knygas, o ne antrarūšes lėlių Barbių kopijas iš nukainotų žaislų skyriaus *Woolworth's*, kaip darė mama. Tikriausiai Lindsėjai apgyvendino mane šitame bjauriame bute su apsilupusiomis sienomis ir netikusiais tėvais vien tam, kad patikrintų, ko esu verta, tad buvau pasiryžusi jų nenuvilti. Net kai mama prisikišusi rėkdavo tiesiai man į veidą, aš stengdavausi nekelti balso ir atsakyti jai taip, kad būtų patikę net pačiai poniai Lindsėj.

Tą popietę mama nusiuntė mudvi su sese pogulio. Mažutis ir ankštas lyg karstas mudviejų su Mere miegamasis buvo įkaitęs kaip orkaitė. Vienintelė atvanga buvo tai, kad mama aptrynė murzinas mudviejų rankas ir krūtines pašluoste, sumirkyta šaltame vandenyje su trupučiu spirito.

Alpėdama nuo vidurdienio kaitros, gulėjau ir svajojau, kad tik kuo greičiau ateitų rytojus ir mano gimtadienis. Vyliausi, kad mama gal vis dėlto bus nupirkusi man chemijos rinkinį, apie kurį visą mėnesį bandžiau jai užsiminti. Pernai prašiau Britanijos enciklopedijos, o gavau verksnę lėlytę. Aš tikrai nenorėjau lėlės, o jei ir būčiau norėjusi, tai tik ne tokios, kuri ant manęs siusioja!

Svarsčiau, gal kartais pastaruoju metu kiek pasitaisęs mamos ūpas išeis man į naudą. Nuo tada, kai išvijo iš namų tėtį, mama beveik liovėsi ant mūsų rėkusi. Ji kone visai mudviejų nebepastebėdavo. Jeigu primindavau, kad jau vakarienės metas, ji tik pakeldavo akis nuo kino žurnalo rankose ir sumurmėdavo:

– Pasiimk iš mano pinigines kelis dolerius ir eikit pas Harij.

Mes droždavome tris kvartalus iki Hario kavinukės ir užsisakydavome sumuštinių su tunu ir pieno kokteilių: Merei – vanilinio, o man – šokoladinio. Paprastai aš viską sudorodavau pirma ir apsvijusi kojomis apie vėsų chromuotą strypą po odine baro kėde nekantriai muistydavausi, laukdama Merės. O ji neskubėdama siurbčiodavo savo kokteilį ir mažais kąsniukais lasiodavo sumuštinį. Neapsikentusi aš močiutės Zeldos, tėčio mamos, balsu surikdavau jai, kad pasiskubintų.

– Nagi, judinkis, princese išsižiojė! Kas manaisi esanti, gal Anglijos karalienė?

Gal kartais ji taip ir manė. Gal Merė vaizdavosi esanti slapta karalienės Elžbietos duktė?

Kai tėtis išėjo, mama, nieko nepaaiškinusi, įvedė virtinę naujų taisyklių. *Neatidarykite tėčiui durų, o kai nueisite aplankyti jo pas močiutę Zeldą, nė žodeliu neprasitarkit apie mane. Ta sena ragana amžinai iš jūsų ką nors išpeša. Ir šiukštu niekam nepasakokit apie mano draugus.*

Mamą nuolat lankydavo jos draugai – visokie vyriškiai. Ne labai įsivaizdavau, kaip išeitų apie juos neužsiminti. Nieko nepasakoti apie mamą būtų reiškę pasirodyti labai nemandagioms ir atžarioms, nes, vos pabučiavęs mus pasisveikindamas, tėtis iškart puldavo kamantinėti:

Na, kaip laikosi jūsų mama?

Kas užaina pas jus į svečius?

Ar ji įsitaisė naujų apdarų? Naujų plokštelių? Gal persidažė plaukus?

Net ir vaikui buvo aišku, kad tėtis stačiai dūsta, trokšdamas naujienų apie mamą.

Mane truputį graužė sąžinė, kad, tėčiui išėjus, pajutau tokią palengvėjimą. Kol dar gyveno namie, jis arba reikalaudavo (o paskutiniu metu – tiesiog maldaudavo) mamos dėmesio, arba svajingai spoksodavo į ją, nutaisęs apvalų lyg mėnulio pilnatis veidą.

Kartais spėliodavau, kurių galų mama išvis tekėjo už tėčio. Kadangi buvau per maža, kad atlikčiau paprastą matematinę veiksmą ir apskaičiuočiau laiką tarp judviejų vestuvių ir savo gimimo, tai man niekad nė į galvą nešovė, jog pati ir esu toji priežastis, o mama anaip tol nesiruošė su manim atvirauti ir mergaitiškai išsiplepėti savo paslapčių. Visokios savistabos ji kaip gyva nemėgo. Gal todėl taip ir suartėjo su Tine. Ši niekad nesumanydavo knaisiotis po dvasios gelmes ir ieškoti gyvenimo prasmės. Ji galėdavo išsisukti valandas aptarinėti su mama nagų lako spalvą, trumpam atsitraukdama nuo lyginimo lentos vien tam, kad pa-

rinktų labiausiai prie blyškios mamos odos derantį atspalvį, o mama tada jau vieną po kito lakuodavosi nagus.

Šlapiomis nuo prakaito rankomis perverčiau „Paslaptingosios raudonosios kurpaitės“ puslapį. Kadangi vienu kartu iš bibliotekos tegalėdavau pasiimti tik šešias knygas, turėdavau kruopščiai apskaičiuoti, kiek galiu perskaityti per dieną, antraip sėkmadienį gausiu kelintą kartą graužti tas pačias penkias populiariųjų skaitinių rinktines, sutupdytas ant raudonai lakuotos mūsų svetainės lentynos. Pažaliavę variniai nuožmūs kiniški drakonai ilgomis smailiomis uodegomis iš abiejų pusių prilaikė tuos skaitinių tomelius. Mama sakė, kad jie neša sėkmę.

Šiaip mūsų svetainės lentynas puošė visokių dydžių ir formų juodojo onikso dėžutės su perlamutru inkrustuotais dangteliais. Palietus jos atrodydavo glotnios ir maloniai vėsios. Mamos tėtis po karo parsivežė jas iš Japonijos. O jos mama, kurią vadindavome Mimi Rube, po senelio mirties atidavė tas dėžutes mamai, nes ši taip atkakliai jų kaulijo, kad vos neišvarė Mimi Rubės iš proto.

Mama buvo pratusi gauti, ko nori.

Saulė laižė niūrų mūsų kiemelį supančias sienas ir pliekste pliekė į miegamąjį. Aš vis purčiau ir vartaliojau savo pagalvę, sugrūdama ją ne itin patogiais gumulais, vildamasi rasti dar nors lopinėlių vėsesnio audinio galvai priglausti. Merė kiūtojo ant savo lovos, sukryžiuavusi kojas, ir visaip stumdė ir dėliojo popierines lėlytes. Kai kurias iš jų ji kartkartėmis atremdavo į sieną, pirma apvilkusi viena, po to – kita popierine suknete, ir judino lūpas įsijautusi į nebylius vaidinimus, kuriuos lėlytės rodė tik jai vienai.

Merė privalėjo numigti pokaičio, o mano pareiga buvo prižiūrėti, kad ji pamiegotų. Merė atrodė baisiai išdidi ir patenkinta, kad vilki savąjį obuolio žalumo paplūdimio kostiumėlį, viršuje surišamą keliais geltonais kaspinėliais. Aš to kostiumėlio nekenčiau, nes kaskart, kai ji užsimanydavo į tualetą, turėdavau padėti jai jį nusivilkti, o paskui – vėl užtempti iki pat viršaus ir suraišioti kaspinėlius. O Merė jį dievino, nes tai buvo tėčio dova-

na. Aišku, kad iš tikrųjų jį bus išrinkusi močiutė Zelda, o ne tėtis, bet aš apie tai nutylėjau. Nenorėjau gadinti Meri džiaugsmo.

Merė buvo kaip reta dailutė, o aš – kaip reta neišvaizdi. Nebuvo dienos, kad kas nors mudviejų nesustabdytų gatvėje vien tam, kad pasilenktų pasigrožėti juodomis Merės garbanomis ar rudomis kaip šokoladas meiliomis akutėmis, arba neimtų glosyti rožinių jos skruostukų taip, tarsi jos oda būtų koks ypatingas audinys, kurio neįmanoma susilaikyti nepalietus. Jaučiausi tarsi lydėčiau tikrą Bruklino princesę.

Tėtis dievino Merę. Teta Cilė taip ir pareiškė kartą žiūrėdama, kaip jis po vieną kaišioja Meri į burną M&M saldainiukus.

– Negi tu niekad nepavyduliauji? – dar paklausė ji mano mamos. Teta Cilė buvo mamos sesuo, bet atrodė tarsi pagal jos atvaizdą pagaminta pripučiamą žuvis.

– Kurgi ne! Penkiametėms jis baisiai patinka, – atsakė mama, neva kreipdamasi į tetą Cilę, o iš tiesų taikydama, kad ir tėtis nugirstų.

Merė buvo tėčio laimės šaltinis. Aš tuo pasigirti niekad negalėjau. Jei jis pajuokaudavo ar ką nors iškrėsdavo, aš tik prisimerkdavau lyg svarstydamą, ar tas anekdotas tikrai jau toks iš koto verčiantis, kad reiktų juoktis. O tada jis pasiisdavo ir imdavo priekaištauti:

– Vajėzau, Lulu, ar tau būtina šitaip knebinėti kiekvieną ištartą žodį?

Aš vėl pasimuisčiau lovoje ir dabar jau užsikvempiau ant palangės, beveik iškišusi pro langą alkūnes, vildamasi pagauti bent menkiausią vėjelį. Kiemą drebino tranki muzika iš ponios Švarc grotuvo. Kažkas, matyt, paprašė jos pritildyti garsą, o tokiais atvejais ji paprastai dar pagarsindavo. „Lietaus lašai vilgo mano plaukus“, – plyšojo dainininkas taip garsiai, kad iš pradžių nė neišgirdau nedrąsaus beldimo į duris.

– Kažkas beldžiasi, – pasakė Merė. – Einu atidarysiu!

– Stok, – sulaukiau ją, lipdama iš lovos. – Gal kuoktelėjai? Nori, kad mama mudviem kailį nudirtų? Tu gi privalai miegoti! Aš nueisiu.

Merė stryktelėjo atgal į lovą ir palenkė po savimi kojas. Pagal savo amžių ji buvo maža ir smulkutė. O su tuo žaliu paplūdimio kostiumėliu atrodė panaši į šoklų žiogelį.

Aš pirštų galais nutykinau prie durų. Nuvariusi mus pogulio, mama paprastai ir pati nusenūdavo – vadino tai grožio miegu ir baisiai pykdavo, jeigu ją kas nors pažadindavo. Prispaudusi pirštą prie lūpų dar parodžiau Merei, kad netriukšmautų. Ji tik išpūtė savo mažos princesiukės akeles tarsi sakydama: *Gal tu kvaile mane laikai?*

Mūsų kambarys buvo prie pat lauko durų – beveik ranka pasiekiamas. Pamažėle pravėriau savo duris, stengdamasi neišleisti nė garselio. Beldimas darėsi trankesnis.

– Kas ten? – sumurmėjau, prisikišusi prie pat laukųjų durų plyšio.

– Atidaryk, Lulu.

Išgirdau tėčio alsavimą.

– Nagi, Lulu! Ko lauki? Atidaryk!

– Mama uždraudė tave įleisti, – sušnibždėjau, mintyse melddamasi, kad tik mama neišgirstų.

– Nebijok, Sausainiuk! Pažadu, mama nesupyks.

Išgirdus šią savo vaikišką pravardę, man akys priplūdo ašarų. Geresniais laikais aš jam būdavau Sausainiukas, o Merė – Saldainiukas. Mamą jis vadindavo Cukruotu Pyragėliu ir sakydavo, kad ji – pati saldžiausia. Tada dar imdavo godžiai laižytis, o mama sviesdavo į jį, kas tik papuldavo po ranka.

Bet ji juokdavosi.

– Žinau, kad bijai mamos, tačiau turi mane įleisti. Aš juk – tavo tėtis, – įkalbinėjo jis ir kiek pritildęs balsą lyg sąmokslininkas pridūrė: – Ir nuomos sutarty įrašytas mano vardas.

Nežinojau, kas toji nuomos sutartis, bet sudvejojau, gal jo tiesa. Pravėriau duris per plyšelį, palikdama tik patamsėjusią metalinę grandinėlą, ir pamačiau dalelę tėčio.

Jis prisikišo visai arti prie to plyšelio ir išsiviepė. Jo dantys atrodė bjauriai – tarsi būtų krintęs krekerius ar ką panašaus ir pamiršęs juos išsivalyti. Nuo jo trenkė cigaretėmis, alumi ir dar

kažkuo. Kažkuo šiurpiu. To kvapo niekad anksčiau nebuvau užuodusi.

Jis įkišo per plyšį ranką ir įsiremė į duris. Grandinėlė įsitempė.

– Atkabink grandinę, Lulu.

Atsitraukiau ataturpsta ir ėmiau svarstyti, ar nepašaukus mamos. Pajutau sau už nugaros pritykinusią Merę. Nežinojau, ar tėtis ją mato. Greičiausiai ne. Nes būtų pasisveikinęs.

– Tuoj pakviesiu mamą, – tariau.

– Kam tau kviesti tą *mamą*? Atidaryk tas prakeiktas duris! Turiu jai kai ką perduoti.

– Tuojau ją atvesiu, palauk.

– Na, nebūk tokia užsispyrėlė! Tučtuojau įleisk mane!

Jis ėmė klibinti rankeną, ir man širdis sudrebėjo.

– Drožk atgal į lovą, – šnibžtelėjau Merei. O kai ji dingo, kilstelėjau ranką prie grandinėlės šovos. Jis kiek atleido duris, kad grandinėlė atsipalaiduotų ir man lengviau būtų ją atkabinti.

– Ačiū, Lu. – Jis palietė prie durų staktos prikaltą mezuzą, o tada pabučiavo sau pirštus. Vadindavo tą daiktą žydų laimės simboliu, *vienintele žydams duota laime*, kaip jis mėgdavo sakyti. Paskui dar suėmė man už smakro. Jo rankos taip aitriai dvokė tabaku, kad atšlijau ir panorau nusiprausti.

– Tu – mano persikiukas, – tėtis patraukė trumpučiu koridoriumi, o ties mažyte niša, kur buvo įspraudęs man skirtą stalėlį, pasuko į kairę.

Nusliūkinau jam iš paskos, per gerą galą atsilikusi, o tada šmurkštelėjau į vonią ir iki galo neuždariau durų, kad viską girdečiau, nors ir negalėjau matyti.

– Vajezus, Džojau, tu mirtinai mane išgąsdinai! – mamos balsas tikrai skambėjo nervingai. Įsivaizdavau, kaip ji gniaužia prie krūtinės plonytę paklodę, kurią paprastai užsimesdavo, kai vasarą sumanydavo prigulti.

– Pasiilgai manęs, mieloji? – paklausė tėvas.

– Luisa, tučtuojau ateik čia! – suriko mama.

Aš nė nekrustelėjau. Neišleidau nė garso.

– Mums reikia pasikalbėti, – tėtis sunkiai vertė liežuvį.

– Nešdinkis! Tu girtas. Neturiu apie ką su tavim kalbėtis. – Išgirdau, kaip ji atsikėlė, o tėvas nušlempino jai iš paskos. Cyptelėdamos atsidarė šaldytuvo durelės. Pokštelėjo atkemšama skardinė. Jiedu buvo virtuvėje.

– Aha, bet kažkodėl tu buvai labai šneki, kai kaulijai iš viršininko mano algos, ar ne, „Mis Amerika“? – subliuvo tėtis. – Turbūt gavai gerokai pavizginti uodegą?

Mano kambaryje kažkas trinktelėjo. Merė kiek įkabindama nuskuodė koridorium, tyliai šlepsėdama basomis kojomis per linoleumą. Man knietėjo ją nutverti ir ištraukti pas save į vonią.

Išgirdau, kaip ji stabtelėjo prie sofos, paskui užsoko ant jos, girgždindama spyruokles. Vaizdavausi ją susirietusią į kamuoliuką, apkabinusią sau kelius ir virpančią. Nuo sofos virtuvė buvo matyti kaip ant delno.

– Kažkam juk reikia maitinti tas mergiūkštes. Ką liepsi man daryti? Gal spausdinti pinigų? – atšovė mama.

– Gražink man pinigų, Seleste! Tuo pat!

Mama kažką sumurmėjo taip tyliai, kad nenugirdau. Kiek labiau pravėriau vonios duris.

– Aš nejuokauju, Seleste. Atiduok pinigų! Atiduok!

Duslus tėčio balsas dundėjo lyg kuliamoji: *Atiduok. Atiduok. Atiduok...*

– Nešdinkis, kol nepaskambinau farams.

Kažkas sugergždė.

– Dink iš čia! Lauk!

– Man jų reikia. Noriu savo pinigų, velniai rautų!

Kažkas dunkstelėjo.

Nugirdau, kaip suinkštė sesutė. Negi ji nusliūkino į virtuvę? Reikia ją iš ten ištraukti.

– Ša, nurimk, Saldainiuk. Viskas gerai, – tėvas sunkiai votuliojo žodžius. Įsivaizdavau, kaip jis pasilenkęs pakšteli jai į viršugalvį, kaip paprastai mėgdavo daryti, o tada apsuka sau apie pirštą vieną jos garbaną ir paleidęs laukia, kol atsivynios.

– Eik į mano kambarį, Mere, – paliepė jai mama.

– Taip, eik į mamos kambarį, – pakartojo nurodymą tėtis. Kažkas garsiai subarškėjo, tarsi visa kažkokių daiktų krūva būtų nulėkusi ant grindų. – Kas čia? Burbonas, Seleste? Tai ką, girdai juos už mano pinigų?!

Iš balso atrodė, kad jis tuoj pravirks. Prisplojau prie sienos ir nuslinkau į jų pusę.

– Keliuk pas savo motiną, – dabar jau veikiau įsiutusi nei išsigandusi, paliepė jam mama. – Ir išsiblaivyk!

– Tai manai, kad duosiu tau pinigų kavalieriams girdyti?

Tėčio balsas vėl persimainė. Ašarų nebeliko nė ženklo. Dabar jis skambėjo grėsmingai. Urzgė lyg vilkas. Arba lokys. Kažkas ėmė baisiai trankytis. Įsivaizdavau, kaip jis vieną po kitos varsto spintelių duris. Sudžeržgė metalas – matyt, bus nuplėšęs vyrius.

ATIDUOK JAM PINIGUS, MAMA!

– Lulu! – staiga sukliko mama. – Jis turi peilį! Tuoju mane nužudys! Bėk atvesk Tinę!

O ką, jei Tinės nėra namie?

Bet ne, Tinė juk niekur nevaikšto.

Tik ką aš jai pasakysiu?

Atrodė, jog visą amžinybę stypsojau koridoriuje sustingusi, klausydama mamos ir tėčio riksmų. Tada pagaliau pasileidau išklypusiais laiptais žemyn, kur gyveno Tinė. Ėmiau kumščiais trankyti jos duris, kad permuščiau viduje einančio televizoriaus garsą. Daužiau iš visų jėgų, taip smarkiai, kad atrodė – sugriaušiu namą. Pagaliau jaunėlis jos sūnus atidarė duris. Aš kaip akis išdegusi puoliau vidun ir radau Tinę žiūrinčią serialą ir lyginančią savo vyro glaudes.

– Tėtis turi peilį! – surikau.

– Prižiūrėk mažiukus, – paliepė vyresnėliui Tinė ir išrovė iš lizdo lygintuvą, jo nė neišjungusi.

Mudvi puolėme per duris, ir nuo slenksčio Tinė dar spėjo riktelėti:

– Likit namie, vaikai! Kad man niekur nė žingsnio!

Mes paknopstom nulėkėme laiptais aukštyn. Pagalvojau, ar nepakvietus dar ko nors, kad eitų su Tine ir manim. Gal poną

Fordą? Jis gyveno vienas. Buvo viengungis. Aišku, jau senas. Bet, šiaip ar taip, jis – vyriškis, nors tėtis ir vadindavo jį lepšiu.

Ne, nieko mums daugiau nereikia. Tėtis mėgo Tinę. Jos jis paklausys. Ji sugebės jį nuraminti.

Mudvi įbėgome į mūsų butą, aš sekiau Tinei įkandin. Ji perlėkė per svetainę ir įpuolė virtuvėn. Žiojinčiose atvirose spintelėse, kurių duris ką tik trankė tėtis, buvo matyti sudėti melsvi ir balti indai. Vienos sulaužytos durelės tabalavo pirmyn atgal drėgname vėjyje, kurio gūšiai plaikstė užuolaidas.

Mama gulėjo ant grindų. Ant žaliai rudo linoleumo pliaušė kraujas. Tinė suklypo prie jos, nusitraukė plačią medvilninę prijuostę ir prispaudė mamai prie krūtinės toje vietoje, iš kur smarkiausiai mušė raudona srovė.

Tada pakėlė akis į mane.

– Skambink operatoriui, – sugergždė. – Pasakyk, kad siųstų greitąją. Ir policiją.

Bet aš tik stovėjau ir dėbsojau į mamą. *Nemirk!*

– Greičiau, Lulu!

Nukūriau į mamos kambarį. Telefonas stovėjo prie pat lovos. Rožinis aparatas. Tikras princesės telefonas. Ant rausvai pilka lovatiesė užtiestos mamos lovos tysojo Merė. Mama tikrai pasius pamačiusi, kiek čia visur kraujo ir kaip viskas sujaukta. Žalioji paplūdimio kostiumėlis, kuris darė Merę tokią panašią į žiogelį, ant krūtinės buvo perrėžtas perpus, bet kilputėmis suraišioti geltonieji kaspinėliai tvarkingai liko kur buvę.

Tėtis gulėjo greta Merės. Jam iš riešų varvėjo kraujas.

– Ar paskambinai? – iš virtuvės suriko Tinė.

Atsargiai paėmiau nuo naktinio stalelio telefoną, stengdamasi nesujaukti mamos lovos: žinojau, kad jai tai labai nepatiktų.